

Menczel Félix

Ez édesapám a nyolcvanadik születésnapján. 1945-ben felmerült, hogy apám átjön Budapestre. Végül úgy döntött, hogy ott marad Vágsellyén, a falunkban. Csehszlovákiában akiket elhurcoltak lágerbe, azokat a felszabadító harcokban részt vettekkel azonosnak, tehát antifasisztáknak tekintették. Apám ilyen módon tagja lett a fasiszmus elleni harcosok szövetségének, tehát voltaképpen semmi baja nem volt. Hogy pontosan hány évig volt a falu orvosa, azt nem tudom, de arra emlékszem, hogy az ottani ötvenéves orvosi jubileumán ünnepséget rendeztek a számára, kitüntetést kapott, és díszpolgárrá választották. A Vöröskeresztnek volt az elnöke, meg egészségügyi előadásokat tartott az egész járásban vagy még több helyen. Úgyhogy hál' istennek, jól megvolt. De amikor nyugdíjba ment, azt se bírta ki orvosi munka nélkül. Valószínűleg a munkamániát tőle örökölt, mint ahogy sok minden mást is, hál' istennek! Mert apámat, nemcsak azért, mert az apám, hanem mint embert is nagyon tiszteltem. Amikor [Vág]Sellye faluból város lett, városi kórháza lett, ő vezette a kórházi ügyeletet, mert neki volt annyi tapasztalata, a foghúzástól a szülésig, hogy bármit hoztak be váratlanul az ügyeletre, ő ahhoz hozzá tudott nyúl.

Csinált ő műtéteket konyhaasztalon is. 1984 áprilisában lett volna kilencven éves, egy évvel előtte, novemberben halt meg. Ott is van eltemetve. Nem zsidó temetőben van, ugyanis dízsírhelyet kapott, és az a városi temető. Egyébként elégettük, úgyhogy egy urna van csak ott, és nem sír, egy szomorúfűz lábához rakták le. Azóta tán egyszer vagy kétszer voltam [Vág]Sellyén, de időnként az emlékével találkozom. Történt, hogy munkásmozgalmi interjút akartam csinálni valakivel. A megbeszélrt időben bementem hozzá, és a nevemet ismerve, megkérdezte, hogy nem vagyok-e a [vág]sellyei doktor Menczelnek a fia. Mondom: 'De igen, honnan tudja?' Azt mondja, hát a szomszéd faluból származik, azzal odamutatta a kezét. Azt mondta, fiatalon eltört a keze, apám hozta rendbe, és mondta neki azt, hogy egész nap nyomogasson egy gumilabdát, mert csak akkor fognak működni az ujjai, és azóta is működnek. Szóval apám emlékével még így is találkoztam.